

Min datter snakker med sig selv

Kære Henny

Jeg har brug for at få et råd fra en udenforstående, og så skriver jeg til dig, der selv har børn, og som også rådgiver andre forældre.

Jeg håber, du kan forstå mig og fortælle mig, hvad jeg skal gøre.

Min mand og jeg har en pige på ni og en på fem år. Begge kærlige og søde. Problemet er, at den ældste stort set aldrig tager initiativ til noget som helst, der har med legekammerater at gøre.

Når vi kommer hjem ud på eftermiddagen, sidder hun ofte bare og hænger i en stol i stedet for at gå ud at lege eller cykle ligesom sin lillesøster. Lige meget, hvad jeg foreslår af aktiviteter, siger hun bare nej, og at det gider hun ikke. Derimod går hun ofte ind på sit værelse og finder sine farveblyanter og sidder og tegner, mens hun småsnakker med sig selv, og så bliver jeg virkelig bekymret for, om hun er lidt sær eller fejler et eller andet, for det er da ikke normalt, er det? Og jeg mener da heller ikke, det kan være sundt for hende. Jeg er bare så ked af det, for tanken om, at hun er ensom eller anderledes, kører rundt i mit hoved dag og nat. Når jeg spørger hende, hvad hun laver, bliver hun nemlig synligt irriteret og beder mig lade hende være, eller også smider hun farverne fra sig i arrigskab. Det virker altså som om, hun er helt i sin egen verden, og somme tider kan jeg også høre, at hun går rundt inde på sit værelse, mens hun taler med sig selv. Der er jo ikke andre derinde.

Vil helst være for sig selv

Af venner har hun kun en. De to leger meget sammen i skolen og SFO, kan jeg forstå, og de siger begge to, at de er bedsteveninder.

Somme tider leger de videre her eller hos veninden efter skoletid. Men jeg synes jo, at en pige i hendes alder skulle have mange flere små venner at lege med. For når jeg sammenligner hende med lillesøster og også ved fra mine veninder og min søster, at deres børn altid er i gang med noget og har masser af legeaftaler, ja så gør det bare så ondt. Jeg har virkelig prøvet at invitere flere fra klassen med herhjem. Hun bliver bare ikke begejstret, når jeg foreslår det, men hun leger da med dem, og det ser ud

til at gå meget godt, og jeg forsøger virkelig at gøre det så godt for dem, når de er her.

Min datter bliver bare ikke inviteret hjem til dem, og hun spørger heller aldrig, om hun må lave legeaftaler med dem.

Skolen siger, at hun trives godt både fagligt og socialt, og det virker som om, de måske overser min datters problem. Min mand siger, jeg skal prøve at lade hende være, og min mor slår det hen som noget pjat og siger bare, at børn er forskellige.

Så, som du kan høre, får jeg ikke meget opbakning.

En af mine gode veninder ser det samme som mig og synes, vi skal handle på det. Derfor spørger jeg nu dig, hvad du tror, der er galt med min store (lille) datter. Hvorfor tror du, hun sidder så meget for sig selv, og tror du, hun er mærkelig, fordi hun går rundt og snakker med sig selv?

Hilsen Anna

Kære Anna

Mange tak for dit brev. Først vil jeg sige til dig, at jeg tænker, du er en ansvarlig mor, som passer godt på dine piger og tænker over, hvordan de trives og går rundt og har det både alene og i samspil med andre. Det er godt. Du fortæller mig, at begge piger er søde og kærlige, men at din ældste ikke tager initiativ til at lege og til at lave legeaftaler med andre børn. At hun ikke som sin søster og de andre børn, du sammenligner hende med, cykler rundt eller leger med andre, når hun kommer fra skole, men ofte bare virker som om, hun har nok i sit eget selskab. Hun holder af at være alene på sit værelse og tegne. Du spørger mig, om det er normalt, at hun taler med sig selv, for du bliver bekymret for, om der er noget galt med hende.

Først vil jeg endnu en gang sige, at børn er forskellige, og det ser ud til, at du er mor til en både en meget udadvendt pige og en mere indadvendt pige.

Lillesøster trives supergodt med at have mange legeaftaler og med at cykle rundt udenfor med de andre og have aktiviteter i gang det meste af tiden. Her er hun i sit es.

Storesøster har mere brug for fred og ro og tid for sig selv, når hun kommer fra skole. Hun har en god ven. Det er nok for hende, og det lyder

til, at det venskab er både dybt og holdbart. Hun holder af at sidde og tegne og at bearbejde dagens oplevelser for sig selv. Jeg tænker, at hun taler med sig selv, fordi hun leger, bruger sin fantasi eller bearbejder sine oplevelser. Måske det hele på en gang.

Der er ikke noget galt med hverken den ene eller den anden måde at være på. Dine piger repræsenterer bare to forskellige personlighedstyper, og de lader så at sige batterierne op på forskellig vis. Det er den måde, de hver især trives bedst på.

At tale med sig selv

Da jeg var barn brugte jeg megen tid på at gå og knalde en bold op ad husmuren, mens jeg talte højt med mig selv. Jeg legede, jeg fandt på fortsatte historier, og jeg kunne ikke undvære det. Det var det første, jeg gjorde, når jeg kom fra skole, eller havde lavet noget andet. Ud skulle jeg med min bold, og for mig selv.

En dag, hvor det ikke lod sig gøre, var en dårlig dag. Jeg kunne ikke undvære det.

Om jeg var unormal? Det ved jeg ikke. Mærkelig? Måske.

Og måske har nogen undret sig og tænkt, jeg var lidt underlig, men gudskelov var der ingen, der fandt på eller havde tid til at spørge mig, hvad jeg dog gik og lavede. Heldigvis lod de mig være.

For ikke længe siden spurgte min voksne søn mig, om jeg aldrig havde været bekymret for ham, da han var barn, og straks han kom fra skole, travede haven tynd med en pind i hånden, mens han talte med sig selv og ikke ville forstyrres.

Jeg kunne ærligt svare ham, at jeg ikke havde været bekymret, for jeg kendte det jo så godt. Kendte og kender til det nødvendige i at have tid for mig selv til at lade op og bearbejde alle oplevelserne. Og på samme tid er det jo her i pauserne og tiden med mig selv, at nye ideer kommer og andre ting af sig selv falder på plads.

Både jeg og min søn holdt som børn af at være sammen med andre, men havde også brug for at være os selv.

Kære Anna. Lad din store datter være i sit eget selskab, når hun har brug for det, anerkend hende heri og støt hende i at gøre det. Hun lyder til at trives og hvile i sig selv.

Lad hende roligt være den, hun er. Gør du ikke det, kan hun let komme til at føle sig forkert og ikke god nok.

I grunden er eget selskab jo det, vi hver især kommer til at være i længst, og så gør det jo ikke noget, at vi også trives sammen med os selv.

Mange store tanker, ideer og kunst er desuden blevet til på den måde.

En af mine næste klummer vil, inspireret af dit brev, handle om begreberne introvert og ekstrovert.

Alt det bedste for dig og dine.

Kærlig hilsen fra Henny